

בס"ד

הַאֲרֵבָּה

בְּצֶפֶת

כתות א' - בא - תשע"ה

"תלמוד תורה" כלל חסידי מודיעין צילית

הקבוצה עשתה את דרכה בשקט מהעיר צפת אל קבר הנביא הושע בן בארי. אלה היו האריז"ל ותלמידיו. רגילים היו ללמד בין ההרים. ומפעם לפעם היה האריז"ל מזמין את בני החבורה להשתטח עמו על קברי הצדיקים הפזורים באזור. הם כבר ידעו שעל ידי השתטחות כזו אפשר להתחבר לנשמת הצדיק ולהשיג סודות עליונים בתורה.

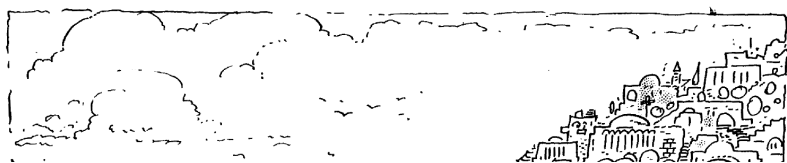
האריז"ל עמד ליד קבר הנביא בתפלה ארוכה וחרשית, וסביבו תלמידיו. לאחר מכן ישבו והאזינו למוצא פיו, דברי תורה וקבלה הנשגבים מבינת אדם.

לפתע הבחינו התלמידים כי פני רבם השתנו. השמחה השורה עליו תמיד פנתה את מקומה לארשת מתח ודאגה. זמן מה היה האריז"ל מהרהר, ולאחר מכן פנה אל תלמידיו: "הודיעו לי

עכשו כי גזרה קשה מרחפת על תושבי צפת. מכת ארבה תבוא בגבול צפת, אשר תאכל את כל עשב הארץ ותכלה את כל פרי העץ, עד שלא ישאר דבר למחיה בכל הסביבה".

נבהלו התלמידים מאד ושאלו: "רבנו, ענש חמור כזה על שום מה? במה חטאו תושבי צפת?".

ענה להם האריז"ל: "כל זה בא עלינו בגלל יהודי אחד, ר' יעקב אלטרין שמו. עני מרוד הוא ואבד

את מקור פרנסתו, ובא בתרעמת כביכול לקדוש ברוך
הוא על מצבו הקשה. כשראו מן השמים שאין איש
מיושבי צפת בא לעזרתו, נגזרה הגזרה".

"אבל, רבי", קראו התלמידים, אולי עוד אפשר לעשות
דבר מה ולהציל ישוב שלם מצרה חס ושלום. מה עלינו
לעשות?"

צוה האריז"ל שכל אחד מתלמידיו ינדב סכום מסוים,
והצטבר בידם סכום נכבד. קרא האריז"ל לרבי יצחק
הכהן, תלמידו, מסר לו את צרור הכסף

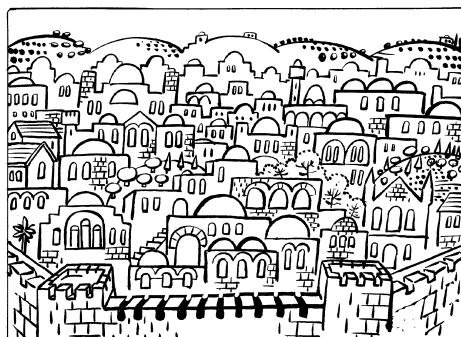

וציוהו לגשת לבית האיש העני ולהעניק לו את הצרור.

יצא רבי יצחק וחפש במבואות העיר, עד שאתר את בית האיש. מראה הבית מבחוץ היה עלוב ביותר. הקיש התלמיד על הדלת ולא נענה. רק קולות של מרידות ובכי נשמעו מתוך הבית. אצר התלמיד עז ופתח בעצמו את הדלת והנה הוא רואה את רבי יעקב אלטרין יושב במרכז הבית, סביבו בני משפחתו, והוא מדבר כלפי מעלה, ובוכה...

כניסתו המפתיעה של תלמיד האריז"ל השתיקה באחת את בכיו של רבי יעקב. הוא הביט באורח בפנים תמהות, כשואל "מה רצונך?"! אמר לו רבי יצחק כי תלמיד האריז"ל הוא, וזה עתה שמע מרבו כי רבי יעקב שרוי בצרה ויש לעזר לו. "מה ארע לך ומדוע תבכה?", שאלו רבי יצחק.

ר' יעקב שפך את מר לבו לפני הארח. הוא ספר על פרנסתו שעסק

בֶּה מְדִי יוֹם בְּיוֹמוֹ כָּדִי לְהַבִּיא לָחֶם לְבֵיתוֹ. כָּד גָּדוֹל שֶׁל
חֶרֶס הָיָה לוֹ, וּבּוֹ הָיָה מוֹבִיל מַיִם לַחֲצֵרוֹת הַשְּׂכָנִים
בְּאֶזְרוֹ. מִהֲמַעַט שֶׁהִשְׁתַּכַּר הַצְּלִיחַ לְהַחְיֹת אֶת צֶאֱצָאָיו.

עֲתָה נִשְׁבֵּר הַכָּד וְעַמּוֹ מִטָּה לַחֲמוֹ. בְּאֵין לוֹ כָּד, אֵין הוּא
יוֹצֵא לְעִבּוּדָתוֹ, וְאֵין לוֹ מִמָּה לְהַאֲכִיל אֶת יְלָדָיו.

"בִּצֹר לִי פְּנִיתִי אֶל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא", הוֹסִיף הַיְּהוּדִי
הַפְּשׁוּט לִסְפֹּר, "וְטַעַנְתִּי: הָאֵם כֶּךָ רָאִי לִי! הָאֵם עֲנֵשׁ
שֶׁל רָעַב חֲלִילָה נִגְזַר עָלַי וְעַל בְּנֵי מִשְׁפַּחְתִּי? וְכִי רָשַׁע
אֲנִי יֵתֵר מִכָּל הָעוֹלָם כָּלוּז? וְהִלּוּא הוּא זֶן אֶת כָּל הָעוֹלָם
בְּחֹן בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים, וּמִדּוּעַ לָקַח מִמֶּנִּי אֶת מְקוֹר
פְּרִנְסָתִי?"

השתאה התלמיד לראות כמה צדקו דברי האריז"ל. הוא הוציא מחיקו את צרור הכסף שאספו התלמידים, פנה אל היהודי ואמר: "שמע נא רבי יעקב, הנה שמע ה' את תפלתך, ומעתה לא תדע עוד מחסור. אנו, תושבי צפת, נתמך בך ובמשפחתך, ככל שידרש".

פני האיש אורו והוא לא ידע את נפשו מרב שמחה. הוא הביט באשר בבני משפחתו ובמטבעות שהתגלגלו לידי, ולא חדל מלהודות להשם ולהביע את תודתו לפני הארח שבא ברגע הדרוש, להציל את משפחתו מחרפת רעב.

אולם רבי יצחק לא שת לבו לדברי התודה. פניו הרצינו, והוא פנה אל היהודי בנימה של תוכחה: "הידעת שבעבורך כמעט התחייבו כל תושבי צפת בסכנת כליה ורעב?! כאשר באת בטענות כלפי הקדוש ברוך הוא,

הביטו בשמים וראו שאין לך עוזר מקרב אחיך ושכניך, ונגזרה עליהם גזרה - אלולא רבנו הקדוש, ששמע זאת ובזכותו נצלו כל תושבי העיר..."

התחרט האיש מאד על הדברים שאמר מתוך צער, והבטיח כי להבא ישים את מבטחו בהשם, ולא יתלונן עוד. הוא נפרד מרבי יצחק

בהתרגשות, והלה שב אל חבריו לספר להם את ספורו של רבי יעקב.

שאלו החברים את האריז"ל אם אכן סרה הגזרה ונתבטלה. השיב להם, כי אכן כסף הצדקה שנתנו לעני המרוד פעל להסרת הגזרה מעל תושבי צפת.

עבר זמן מה ופתאום נראה ענן כבד של ארבה מתקרב
להרי צפת. אימה נפלה על פני כל. פנו התלמידים אל
רבם ושאלוהו אם חלילה לא נתבטלה הגזרה. פני
האר"י הקדוש היו מאירות ושלוות, והוא לא נראה דאוג
כלל. "הוסיפו לעסוק בתורה, בני", אמר, ודאגתכם
תחלף".

עברו כמה רגעים, ורוח עזה הופיעה והדפה את ענן
הארבה כלו אל הים, עד שלא נשאר אחד.

הספור נפוצ והכה גלים, ונודע לכל כי בזכות ראיתו
הקדושה של האריז"ל נצל כל האזור ממכת הארבה.

